

Jumalateenistus Nõos N, 18.05.23 kell 18.00, Taevaminemispüha

Lektsioonid: Tn 7:13–14; Ap 1:1–11

Pihikõne: Rm 5:8

Jutlus: Jh 17:24–26

Laulud: 121 (1–4); 122 (1–3, 4); 123 (1–3); 124 (1–4)

*Isa, ma tahan, et ka need, keda sa mulle oled andnud, oleksid minuga seal, kus mina olen, et nad näeksid mu kirkust, mille sa oled andnud mulle, sest sa oled mind armastanud enne maailma rajamist. Õige Isa, maailm ei ole sind tundnud, aga mina tundsin sind ning need siin tunnevad, et sina oled minu läkitanud. Ja ma olen neile andnud teada sinu nime ja annan teada seda, et armastus, millega sina oled armastanud mind, oleks nendes ja mina oleksin nendes.*

Kõik me teame, vähemalt ligikaudu, mis on testament: see on inimese viimne tahteavaldus, millele on antud seaduse jõud. EKI Sõnaveeb ütleb, et testament on pärandamist tõestav dokument (või ühepoolne tahteavaldus), millega pärandaja teeb oma surma puhuks pärandi kohta korraldusi.

Mida inimene oma testamendis fikseerib? Seda, mis saab tema maisest varast. Kellele ta oma maise vara pärandab? Ikka kõige lähedasemaile, kõige armsamaile inimesile. Või ka organisatsioonile, sest on inimesi, kes pärandavad oma vara ka nt kirikule.

Ka meie kirjakoht pole midagi muud kui Jeesuse testament. Kogu Jh 17. peatükk, mille oleme eelnevail pühapäeval kantslist läbi jutlustanud, on Jeesuse palve enne surma. Ja see surmamineja Jeesus ütleb oma palve lõpuosas, meie kirjakohta algul: „Isa, ma tahan...“ Ja jätkab siis oma tahteavaldusega, justkui viimse tahtega või testamendiga.

Soomerootsi piibliteadlane Jukka Thurén viitab oma Jh kommentaaris sellele („Johannese evangeelium, Tallinn 2001, lk 203), et Jeesus on tegelikult kord Ketsemani aias juba oma tahtest loobunud (Mk 14:36: „Abba, Isa! Sinul on kõik võimalik! Vii see karikas minust mööda! Kuid ärgu sündigu see, mida mina tahan, vaid see, mida sina tahad!“). On tähelepanuväärne, et nüüd ta siiski avaldab oma taevasele Isale veelkord oma tahet, kuid mitte enam enda pärast, vaid oma jüngrite pärast. Tal kui surijal pole enam midagi tarvis ja ta mõtleb ainuüksi enda oma jüngrite peale.

Mida Jeesus siis tahab? Ta ütleb: „Isa, ma tahan, et ka need, keda sa mulle oled andnud, oleksid minuga seal, kus mina olen, et nad näeksid mu kirkust, mille sa oled andnud mulle.“ Jeesuse viimne tahe pole mitte oma maise vara pärandamine oma jüngritele. Ei, sest ta ju ütleb teisel (Mt 8:20): „Rebastel on urud ja taeva lindudel pesad, aga Inimese Pojal ei ole, kuhu ta oma pea võiks panna.“ Jeesusel pole mingit maist vara, tal polegi midagi pärandada. Kuid ta pärandab oma jüngritele kirkuse, auhiilguse. Pärandab taevase olukorra, mida tema jüngrid ilma selleta ei päriks. Nii nagu meie ei saaks miljonäriks ilma oma rikka sugulase testamendita, mis meile miljoni pärandab.

Ma räägin siin Jeesuse jüngritest. Olen eelmistes jutlustes välja toonud, keda Jeesus siin jüngrite all mõtleb: oma kahtteist jüngrit, sadu apostleid ja kõiki, kes kuni tänase päevani usuvad nende kuulutust Jeesusest Kristusest.

Aga jälle peame küsima, kas ka meie kuulume jüngrite hulka? Jah, kui me usume, et Jeesus Kristus on Issand ja oleme ristitud!

Aastaid tagasi matsin kalmistule ühe inimese. Mäletan, et jalutasin haa kinniajamise ajal surnuaial ringi ja märkasin ühte hauaplaati, millele oli kirjutatud umbes nii: Mulla alt ei tule mitte keegi tagasi, aga nii palju asju jäi veel elus tegemata.

See on üks äärmus. Usk, et inimene ei tule mulla alt tagasi. See on usk, et surnuist ülestõusmist ei ole. Kas võivad inimesed, kes selle kauni hauakivi on tellinud, olla niimoodi käitudes Jeesuse jüngrid, Jeesuse jüngrid? Ei või. Võib-olla need surnud seal haudades selle kivi all uskusid Jeesusesse, kuid see lähedane, kes selle hauaplaadi teksti laskis raiuda, ei uskunud. Ja ometi on nii lihtne omaks võtta, et Jeesus, kes samamoodi maha maeti (küll mitte maamulda, vaid kaljuhaua) tuli mulla alt (kaljuhauast) tagasi.

Või kui inimene tunnistab, et ta usub mingisse kõrgemasse jõusse või ka ainujumalasse, aga mitte Jeesusesse Kristusesse, kas ta siis on Jeesuse jänger? Ei ole. Siis Jeesuse testament tema kohta ei

käi ja ta ei pääse kirkusesse, Jumala auhiilgusesse.

Kuid on ka teine äärmus. Kujutus, et inimene, kes on surnud, on nii vaba, et läheb otsekohe taevasse. Rahvasuu on ikka armastanud niimoodi rääkida, et see või too sai või ei saanud sellepärast taevasse, et tegi või ei teinud seda ja seda. Või Pipi Pikksuka kujutus, et tema ema on ingel ja vaatab tema peale taevast alla.

Kust me teame, et meie lähedased läksid otsekohe taevasse? Kuhu siis jääb Viimane Kohtupäev, mil juhtub nagu on kirjutatud Ilm 20:12: „Ja ma nägin surnuid, suuri ja pisikesi, seisvat trooni ees, ning raamatud avati. Teine raamat avati, see on eluraamat. Ja surnute üle mõisteti kohut sedamööda, kuidas raamatuisse oli kirjutatud, nende tegude järgi“?

Täna tähistame Kristuse taevaminemispüha. Juba see, et me ei tähista ülestõusmispüha ja taevaminemispüha ühel ja samal päeval, näitab, et taevasse ei saa niisama kergelt. Jeesus ju ise ei läinud kohe taevasse. Kõigepealt tegi ta veel tööd – nii imelik, kui see ka pole! Ta hoolitses selle eest, et tema lähedased, need, kes temasse olid uskunud, oma usku ei kaotaks! Just nii, et ta „armastas neid lõpuni“ (Jh 13:1).

Ma ei taha öelda, et inimene, kes sureb, saab pärast ülestõusmist ja enne taevaminekut veel „tööd teha“. Kuid ta peab enne surma arvestama, et tuleb kohus. Meie ei tea, kuidas see kohus välja näeb ja mida seal arutatakse. Aga kindel on, et meie „personaalküsimus“ tuleb seal arutluse alla.

Mis siis meie kasuks räägib? Jah, meie teod „mis lähevad meiega kaasa“, nagu üleb Vaim Ilm 14:13. Aga mis siis saab, kui meie tegusid ei leita olevat piisavad, et need meid taevasse aitaksid?

Siis aitab Jeesuse testament. Tema viimne tahe. Nende kohta, kes on temasse uskunud, käib tema sõna: „Ja ma olen neile andnud teada sinu nime ja annan teada seda, et armastus, millega sina oled armastanud mind, oleks nendes ja mina oleksin nendes.“ Jeesus on need, kes on temasse uskunud märkinud testamenti oma pärijaiks. Ja kui nüüd viimses kohtus raamatud avatakse, siis leitakse need nimed üles, kellele Jeesus on pärandanud oma kirkuse, st igavese elu.

Kui oleme ristitud, siis on meie ülesanne jääda oma eluajal pärijate nimekirja. Inimliku testamendi puhul tuleb ju ette, et inimene muudab enne surma oma testamenti mõne oma lähedase kasuks ja teise kahjuks. Nii võib juhtuda ka meiega. Kui oleme ristimise läbi küll Eluraamatusse kantud, kuid kandja hakkab meis kahtlema, siis ta võib ehk testamenti muuta? Kas võime täie kindlusega öelda, et selline võimalus on välistatud?

Ka neis kahtlustes aitab meid meie Õnnistegija Jeesus Kristus! Ta on nüüd taevasse läinud ja istub seal oma Isa paremal käel. Ja palub meie eest, nagu ütleb apostel Paulus (Rm 8:34). Me võime kujutleda, et ta tuletab Isale meelde oma viimset tahet, oma testamenti, mida ta on enne surma avaldanud. Ja palub, et mitte kedagi neist ei arvataks nimekirjast välja.

Jeesuse lähedased on niisiis need, kelle Jumal talle annab. Need on Jeesuse jüngrid. Ärgem unustagem, et ka meie oleme Jeesuse lähedased! Ent kui Jeesus on meid meie eluajal kutsunud ja meie oleme tema kutset järginud, siis oleme ka pärijad. Paulus ütleb Rm 8:17: „Kui me oleme aga lapsed, siis oleme ka pärijad, nii Jumala pärijad kui Kristuse kaaspärijad; ning kui me koos temaga kannatame, siis meid ka koos temaga kirgastatakse.“

Jeesuse järel käimine viib meid sihile: taevaliku päranduse kättesaamiseni. Jeesuse järel käimine on aga Jumala sõna ja sakramendi kasutamine. On hoolivus ligimese vastu – sest siis me mõistame, kuidas Jumal meist hoolib. On Jumala armastamine oma elus, tema seadmine kõige aluseks ja kõige üle.

Me ei pea mõtlema, et läheme surses joonelt taevasse. Me peame veel enne kirkusesse minekut, Viimses kohtus tunda saama Jeesuse armastuse suurust, kuidas Tema meid, kes oleme Jumala kavatsuse kohaselt kutsutud, kimbatusest välja aitab.

Kogu lootus Kristusele, sõbrad! Ta on läinud taeva ja tahab meidki sinna kutsuda.

Aamen.